

ἐπιδαξίτης διὰ νὰ τοὺς διακρίνη κανείς! Αὐτοὶ δὲν θὰ φοροῦν τόσον ἐλεεινὰ ράκη, οὔτε θὰ ἐπιδεικνύουν ἀηδῶς ἀτροφικὰ ἢ στρεβλὰ μέλη οὔτε θὰ προσποιούνται ἀναιδῶς τὸν ἄδολογον...



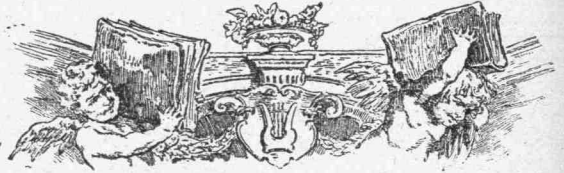
Μία φιλανθρωπικὴ παράστασις εἰς τὸ θέατρον Τσόχα — ἡ *Μαργαρίτα* τοῦ νεαροῦ λογιῶ Περσειάδου. Ἦρκει μόνον τὸ πρόγραμμα, ὅπως ἦτο συντεταγμένον, διὰ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον καὶ τὰ δάκρυα. Ἡ παράστασις, ἔλεγε, θὰ ἦτο ἀπὸ εἰς τὸ σκότος τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ, τυφλωθέντος τοῦ δυστυχῆς ἐν ᾧ συνέγραψε τὸ σαίπη-ῤρειον, πρωτότυπον καὶ πεντάπρακτον δράμα του. Ὁ θιάσος ἀφιλοκερδῶς ἀνεδέχθη τὴν διδασκαλίαν του, ἀποβλέψας μόνον εἰς τὴν ἐκ ταύτης ὠφέλειαν τοῦ κοινῶ καὶ τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἐνθάρρυνσιν τοῦ δυσμοῖρου Περσειάδου. Τὰ αὐτὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα ἔδειξε τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως. Χειροκροτήματα, ἄνθη, στέφανοι, ἐπευφημίαι, ἀρώματα, συγκινήσεις, — δάκρυα, ἐνθουσιασμός. Μετὰ τοῦτο μὴ ζητήσετε νὰ σᾶς εἰπῶμεν τίποτε ἡμεῖς περὶ τῆς ἀξίας τοῦ δράματος. Ἀρκεῖ ὅτι ὁ ἔθνικὸς ποιητῆς Συνοδινὸς τὸ ἐκήρυξεν ὡς τὸ πρῶτον ἔθνικόν δράμα, καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης συντεταγμένον καὶ «ἐν τῶν πεφημισμένων εὐρωπαϊῶν δραματικῶν». Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς Καναρίσις Νήσοις.



Αἱ Ἀθηναὶ ηὐτύχησαν ἐπιτέλους νὰ ποκτήσῃν καὶ ἐν σατυρικὸν φύλλον ἀξίον λόγου, ὅποιον δὲν εἶχον ἀπὸ τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἑβδομαδιαίου Ἄστειως. Τὸ ἡγγεῖλαμεν ἐγκαίρως. Φέρει τίτλον ΣΚΡΙΠ καὶ ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν καλλιτεχνικώτατα. Δὲν ἔχει ἄρθρα ἐκτενῆ, σύγκειται ἀπὸ μικρὰ-μικρὰ ὀλιγοστιχὰ εὐφυολογήματα, διὰ τοῦτο δὲ ἴσως ἡ Νέα Ἐφημερίς ὠνόμασε σύντομον τὴν εὐφύαν του Ἄλλ' εἶνε γνησιὰ ἀττικὴ εὐφύα, ἡ ἐπιπνεύουσα τὸ φύλλον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κινουσα ἀδιάστον τὸν γέλωτα καὶ ἀφίνουσα τὴν ὄντως καλλιτεχνικὴν ἐντύπωσιν ἀλάκου, χαριτωμένου πειράγματος μᾶλλον, ἢ δητικῆς καὶ σκοπίμου σατύρας. Τὸ μέθυ διὰ τὸ μέθυ. Συντάκτης τοῦ Σκριπ εἶνε εἷς τῶν παλαιῶν συντακτῶν τοῦ Ἄστειως, γνωστὸς καὶ εὐφύεστατος δημοσιογράφος, ἔχει δὲ συνεργάτας ἐκτάκτους ὅλους τοὺς παρ' ἡμῖν διακρινόμενους εἰς τὸ εἶδος. Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωρία ἡ ὅποια ἐννοεῖ ἀμέσως καὶ ὑποστηρίζει τὰ καλὰ πράγματα, τὸ Σκριπ τὸ ἀναγινώσκει ἀπλήστως καὶ . . . ξεκαρδίζεται.



Τὰ θέατρα ἐξακολουθοῦν τὰς παραστάσεις των, ὑπὲρ ποτε ζωηράς. Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα, παρασταθέντα ἐπὶ δεκατρεῖς φορές εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα. Πολὺν κόσμον ἐπίσης συνεχέντρωσεν ἡ Σεβερίνη τοῦ Δουμᾶ (La princesse George) τὴν ὅποιαν ὑπεδύθη ἡ κ. Παρρασκευοπούλου, μετὰ μεγάλῃς ἐντελείας. Εἰς τὴν Ὀρόνοικον ἡ μεγαλύτερα attraction — κατήντησε δημοτικὴ ἡ λέξις εἰς τὰς Ἀθήνας — εἶνε πάντοτε ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας τοῦ κ. Κορομηλά. Ὑπὸ τοῦ θιάσου Μενάνδρου ἐτοιμάζεται μετὰ πομπῆς ἡ Φύστα τοῦ κ. Βερναρδάκη, προσεχῶς δὲ θάναπαρασταθῆ διὰ πρώτην φοράν φέτος καὶ ἡ Οἰκογένεια Παράδραμένου, τὸ γνωστὸν κωμειδύλλιον τοῦ Ἀννίου.



ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ὁ Παῦλος Βουρζέ, ὁ πρό τινας καὶ παρ' ἡμῖν διατρίψας, εὐρίσκεται ἤδη ἐν Ἀμερικῇ. Τὸν διάσημον γάλλον συγγραφέα ὑποδέχονται οἱ Ἀμερικανοὶ μετ' ἐνδείξεων μεγάλης τιμῆς.

Ὑπὸ τὸν τίτλον: Ὁ Αὐτοκρατορικὸς Δράκων ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἰουδῆ Γωτιέ βιβλίον τὸ ὅποιον εἶνε ἱστορικὸν ποίημα μᾶλλον ἢ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, στηριζόμενον ἐπὶ κινεζικῆς τινος παραδόσεως. Ἐν Κίνα ὁ δράκων εἶνε τὸ ἔμβλημα τῶν αὐτοκρατόρων, ὅταν δὲ ἡ σκιά ἀνθρώπου τινος προσλάβῃ τὸ σχῆμα δράκοντος, τοῦτο θεωρεῖται ὡς αἰώνως ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος θάναθ' ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ. Γεωργὸς τις ὁ Τα-Κιάγκ, εἶδε μίαν φοράν τὴν μυστηριώδη ταύτην σκιά, καὶ νομίσας ἑαυτὸν διὰ μέγαν προωρισμένον, ἐκίνησεν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ τότε αὐτοκράτορος Χάνγι-Σῆ, ἡ ὅποια τῷ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν. Τὴν αἰματηρὰν ταύτην ἐπανάστασιν διηγεῖται ἡ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἀναπαραστατικῆς ἐκείνης δυνάμεως, τὴν ὅποιαν ἐκληρονόμησε βεβαίως παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς, τοῦ Θεοφίλου Γωτιέ.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλολογικὰ καὶ Ἱστορικὰ Ἀπομνημονεύματα» ἐξεδόθησαν εἰς ἓνα τόμον τὰ κατὰ καιροῦς δημοσιευθέντα ἄρθρα τοῦ J. Barbey d'Aurevilly, ἱστορικοῦ συγγραφέως καὶ κριτικοῦ σπανίας δυνάμεως ἐπὶ διαφόρων φιλολογικῶν προσωπικοτήτων τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνος.

Ἐκτενὲς καὶ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τοῦ κόμητος Λέοντος Τολστόϊ, δημοσιεύει ἐν τῇ Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει τῶν Παρισίων ὁ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς του Στέφανος Μπέρς.

Ὁ ὀγδοὸς τόμος τῆς Ἱστορίας τῆς Νεωτέρας Φιλοσοφίας τοῦ ἐν Ἐιδελβέργῃ διασημοῦ καθηγητοῦ Kuno Fischer, ἀρτίως ἐκδοθείς, εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀρθούρον Σοπεργάουερ. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ βιβλίου τούτου ἐξετάζει ὡς φιλόσοφον καὶ ὡς ἀνθρώπον τὸν Σοπεργάουερ ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων ὁ Βάλμπερ.

Ἐπιδημιολογικά

Κατὰ τινα ἀνακοίνωσιν, γενομένην τελευταίως ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, ἱατρὸς τις ἐκ Φιλαδελφείας ἐβεβαίωθη ὅτι ἡ διφθερίτις προκαλεῖται ὑπὸ εἶδους τινὸς μύκητος, εὐρισκομένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καρπῶν πινῶν καὶ ἰδίᾳ μήλων, εἰς σχῆμα μικρῶν κόκκων ποικιλοχρόνων. Ἀναφέρει παράδειγμα οἰκογενείας πολυμελοῦς, τῆς ὅποιας πέντε άτομα προσεβλήθησαν ὑπὸ διφθερίτιδος ἀφ' οὗ ἔφαγον μήλα, συμβουλεύει δὲ νὰ τα τρώωμεν πάντοτε ἐπιμελῶς καθαρισμένα.

Εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐδημοσιεύθη ἔγγατος νέα ἀνακοίνωσις τοῦ ἐν Παρισίοις εὐδοκίμως σπουδάζοντος τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας κ. Κ. Μαλτζέου, ἡ δὲ Ἐθνικὴ Βιβλιογραφικὴ Ἐπιθεωρήσις δημοσιεύει ἀλόκληρον τὴν τελευταίαν ἀνατομικὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ ἱατροῦ κ. Μ. Βελλίνη, ἀποδεικνύοντος διὰ πληθῆος πειραμάτων ὅτι τὰ νεῦρα τῶν δακτύλων δὲν προέρχονται, ὡς ἐπιστεῖται μέχρι τοῦδε, ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν καταλήξεων τῶν νεύρων τοῦ ἀντιβραχίου, ἀλλὰ προκύπτουσιν ἐκ παλινδρομῶν καὶ ἀναστοματικῶν κλωνίων καὶ ὅτι ἕκαστος τελικὸς κλάδος εὐρίσκειται εἰς ἕμισον σχέσιν πρὸς ὅλα ἐν γένει τὰ νεῦρα τοῦ ἀντιβραχίου.